

hel Række af Endringsforslag — jeg tror ikke mindre end 88 i det Hele —, som paa væsentlige Punkter aldeles forandrede Regjeringsforslaget. Det er ganske vist, at ikke saa af de Endringsforslag, som bleve opstillede af Flertallet i det andet Thing, vare af en saadan Natur, at jeg for en Dels Bedkommende vilde kunne have gaet ind paa dem og for en anden Dels Bedkommende maatte have Saab om at kunne komme til en Overenskomst med Forslagsstillerne; men da Uoverensstemmelserne dels vare ikke saa, dels vare meget væsentlige, og jeg derhos fik det Indtryk, at Udvalgets Flertal paa ingen Maade vilde give efter og nærme sig mine Anskuelser, ansaa jeg en Drøftelse af de Endringsforslag, hvorom der kunde forudsættes, at kunne opnaaes Enighed, for at være mindre væsentlig paa dette Stadium. Det første Punkt, hvor der viser sig en bestemt Uoverensstemmelse mellem det andet Things og Regjeringens Lovforslag, angaar Udskrivningen af Mandskab til Flaaden, som det andet Things Forslag foreslaar meget betydelig udvidet. Dette har faaet et Udtryk, kan jeg sige, gjenem den Fordring, der blev opstillet, at Søforterne, som hidtil have hørt under Søeren, fremtidig skulle henlægges under Søværnet, og at Artilleribesætningen paa disse Forter skulde udgjøre en Del af Marinens Artilleri. Denne Fordring har jeg fundet i høi Grad betænkelig. Artilleriet er jo væsentlig organiseret under Søeren, og nu at ville henlægge Søforterne, det vil altsaa sige saa godt som de eneste Besættninger, vi have her i Landet, under Søværnet, og Betjeningsmandskabet for det Styts, der findes paa disse Besættninger, under Søartilleriet, vilde føre til en Formindstelse af Landartilleriet, som jeg anser for at være i høi Grad betænkelig. I en saa lille Stat som Danmark, hvor de militære Kræfter ere saa sjøge, som de ere, bør man efter min Formening undgaa enhver Splittelse, som ikke ligesom er paabuden af Nødvendigheden. Jeg tvivler jo ingenlunde om, at Søværnet med Interesse og Iver vil søge at tilvejebringe den bedst mulige artilleristiske Uddannelse for de Officerer og det Mandskab, som særlig bliver designeret til at betjene Stytsen paa Søforterne; men Søværnets Befalingspersonale har saa mange andre Opgaver, som stille store Krav til dets Kræfter, at jeg ikke tror, at det er heldigt: at forsøge disse Krav yderligere ved Henlæggelsen af Besættingsartilleriet paa Søforterne under Søværnet. Jeg tror heller ikke, at man i noget andet Land har en saadan Organisation som

den, her er foreslaet. Det er ganske vist, at man i enkelte andre Stater har et stort Artilleri under Søværnet, det saakaldte Rystartilleri; men det er kun saadanne Steder, hvor man har et betydeligt Antal Rystbesættninger, og der er dette Artilleri udviklet som et særligt Artilleri. Dets Uddannelse og øvrige Forhold staar ikke i nogen videre Forbindelse med selve Søværnet. Jeg har saaledes troet paa det Bestemteste at burde modsætte mig den Ordning, som i denne Henseende er foreslaet i det andet Thing, og jeg kan ikke her stille mig paa noget andet Standpunkt end det, jeg indtog i det andet Thing. — Foruden den forøgede Udskrivning af Mandskab til Søværnet, som er en Følge af denne Bestemmelse, at Søforterne henlægges under det, har man i det andet Thing fastslaaet en yderligere forøget Udskrivning til Søværnet saaledes, at Flaaden i Tilfælde af Krigsberedskab kan besættes med 3 Mars Mandskab; ogsaa denne Foranstaltning maa jeg anse for at være uheldig og utilraadelig. Der bør naturlig udskrives til Søværnet en saa stor Del af Landets værnepligtige Befolkning, som Søværnets Formaal udtreder; men der er ingen Grund til at gaa saa langt som foreslaet i det foreliggende Lovforslag. Man vil derved i en betænkelig Grad forringe den Styrke, som staar til Raadighed for Søeren, og man vil komme til at stille de til Søværnet udskrevne Værnepligtige under væsentlig meget gunstigere Forhold end de Værnepligtige, der udskrives til Søeren; men dertil ser jeg ikke, at der er nogen som helst Grund. Regjeringen har bragt i Forslag, at der skal finde Gjenindkaldelser Sted ved Søværnet. I den nu for Søværnet gjældende Lov omhandles Gjenindkaldelser kun i § 5, hvor der staar: „Ved senere Indkaldelser blive de yngre Mergange af det til Linien hørende Mandskab med samme Uddannelse at indkalde fremfor de ældre“. Det er det eneste Sted i Loven om Søværnets Ordning, hvor der er Tale om Gjenindkaldelse. Som Følge deraf har man hidtil heller ikke havt Gjenindkaldelse af Søværnets værnepligtige Mandskab, uagtet jeg tror, at man maatte have været berettiget til at foretage en saadan. Man har imidlertid anset det for rigtigt, udtryffeligt i Loven at fastslaa, at saadanne Gjenindkaldelser ikke alene kunne, men ogsaa skulle finde Sted. Det er to Slags Gjenindkaldelser, der ere foreslaede. Den ene ville være Medlemmer kunne finde i § 7, hvor det hedder: „Naar Omstændighederne gjøre det ønskeligt for Slibenes tilhørende Udskrivning, kan af 2den Mergangs Løgsdrullefolk det dertil